

קונטרס

תַּפְסִיקוֹ לְרִיב

יעוֹרֵר וַיַּחֲזֹק עַל מַעֲלַת הַשְּׁלוֹם בְּבֵית, וַיַּגִּילָה עֲצוֹת נִפְלְאוֹת
אִיךָ לְהַפְסִיק כְּכֹר אֶת הַמְרִיבוֹת בֵּין הַבַּעַל וְהָאִשָּׁה, וְעַל יְדֵי
זֶה יִשְׂרָה שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וַיִּמְשֹׁךְ עָלָיו שְׁפַע
בְּרַכָּה וְהִצְלַחָה בְּכֹל מַעֲשֵׂה יָדָיו.

אֲשֶׁר כָּתַב

בְּבוֹד קִדְשֵׁת הַרְבֵּה הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא"ש זצ"ל

בַּעַל מִחְבֵּר

סֵפֶר "שִׁפְתֵי הַנַּחַל" - פְּרוּשׁ וּבִאֵוֶר עַל כָּל הַסְּפָר הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּשֵׁי-מוֹהַר",
וְסִפְרֵי שׁו"ת "אֲשֶׁר בַּנַּחַל", וְעוֹד סְפָרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים, הַבְּנוּיִם וּמְסֻדָּים עַל-פִּי דְבָרֵי
רַבֵּינוּ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵחַ הַגְּנוּז וְהַצִּפּוֹן, בּוֹצִיגָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַנּוֹאֵן הַקְּדוּשׁ, אֹרֵחַ נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רוּחַ לֹא אָנִּים לֵיהּ

רַבִּי נִתָּן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

הוֹכַח לְדַפּוּס ע"י הַסִּדְרֵי בְּרֶסְלֵב עִיר"ק וְרוֹשְׁלֵים תוֹכַח"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קוֹנְטֵרַס

תְּפִסִּיקוֹ לְרִיב

א.

מַעֲלַת הַשְּׁלוֹם בַּבַּיִת, שְׁמִשְׁרָה שְׂכִינַת עֲזוֹ
יִתְבָּרֵךְ בְּתוֹכוֹ, וּכְשֶׁהַשְּׂכִינָה בַּבַּיִת כָּל הַבְּרָכוֹת
מִצְוִיּוֹת שֵׁם.

בְּנֵי וּבָנוּתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ לְהִחְזִיק בְּמַדַּת
הַשְּׁלוֹם, כִּי לֹא בָרָא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הָעוֹלָם
אֶלָּא עַל מְנַת שְׂיֵהֵיָה שְׁלוֹם, כִּי שְׁלוֹם הוּא שְׂמוֹ שֶׁל
הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (שְׁבַת י:), וּבִפְרָט בְּתוֹךְ הַבַּיִת
צְרִיכִים לְהִשְׁתַּדֵּל שְׂיֵהֵיָה שְׁלוֹם-בַּיִת אֲמִתִּי. וּמֵהוּ
הַשְּׁלוֹם-בַּיִת? כְּשֶׁשְׁנֵי הַפְּכִים מִשְׁתַּוְּיִים וּבָאִים לְדַעַת
אַחַת; כִּי טַבַּע שֶׁל הַבַּעַל שֶׁהוּלָךְ לְכוּוֹן אַחֵר, וְטַבַּע
שֶׁל הָאִשָּׁה שֶׁהוּלָכֶת לְכוּוֹן אַחֵר, וְצָרִיף שְׂיֵהֵיָה שְׁלוֹם

ביניהם, וזה מאד מאד חשוב אצלו יתברך, כי צריכין למסר את נפשו בעבור זה שיהיה לו שלום בבית, ועל-כן אמרו חכמינו הקדושים (שבת כג:): גר ביתו עדיף מגר חנפה משום שלום-בית; הינו גר חנפה הוא לפרסם את הנס הגדול שעשה הקדוש-ברוך-הוא לעם ישראל, וגר שבת הוא שיאיר האור בתוך ביתו, ולכאורה היה גלוי האור של הנסים והנפלאות שעשה הקדוש-ברוך-הוא עם כל עם ישראל הרבה יותר גדול מגר פרטי שאדם מדליק בתוך ביתו, לגלות את אור השבת בתוך ביתו הפרטי, עם כל זאת אמרו חכמינו הקדושים, שגר ביתו עדיף משום שלום ביתו, כי כל המשים שלום בתוך ביתו, מעלה עליו הכתוב כאלו משים שלום בישראל על כל אחד ואחד, לפי שכל אחד ואחד מלך בתוך ביתו (אבות דרבי נתן פרק כח), הינו שאצלו יתברך יותר חשוב כשיש שלום בתוך ביתו, וממשיך את אור שכינת עזו יתברך בתוך ביתו, ממה שיתגלה האור לכל העולם כלו, כי דבר ראשון האדם צריך לראות שיהיה שלום בתוך ביתו; ועל-כן, בני ובנותי היקרים, תשתדלו בכל מחיר שיהיה רק שלום בתוך ביתכם, ואף שבוער לבכם לעשות הרבה מצוות כלליות, ללכת ולהתעסק

בְּעֶסֶק הַכָּלָל, קִדְּם אַתֶּם צְרִיכִים לְרֹאוֹת שְׂיֵהֶיָה שְׁלוֹם
 בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, וְעַלִּיכֶם לְהִסְתַּדֵּר בֵּינֵיכֶם, וְאִז אַתֶּם
 יְכוּלִים לְצַאת וְלַעֲסֹק בְּגִלּוּי אֱלֻקוֹת בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא
 גַּר חֲנֻכָּה, קִדְּם צְרִיף לְהִיּוֹת גַּר שְׁבֵת, שֶׁהוּא גַּר
 הַנְּשֻׁמָּה בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, לְהֵאִיר אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ
 יְתַבְּרֵף בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, כִּי בְּזֶה שְׁעוֹשִׂים שְׁלוֹם בְּבֵית,
 מְשָׂרִים שְׂכִינַת עֲזוֹ בְּתוֹךְ הַבַּיִת, וְכִשְׁהַשְׂכִּינָה בְּבֵית
 כָּל הַבְּרָכוֹת מְצוּיּוֹת בְּבֵית, וְכִשְׁהַבְּרָכוֹת תִּהְיֶינָה
 מְצוּיּוֹת בְּבֵיתְכֶם, אִז כָּבֵר יֵהִי לָכֶם כַּח לְגִלוֹת
 וּלְפָרְסֵם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֵף, שֶׁהוּא גַּר
 חֲנֻכָּה, בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, לְגִלוֹת וּלְפָרְסֵם גַּם אֶת
 אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֵף לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ; וְעַל-כֵּן
 תַּעֲשׂוּ זֹאת, בְּנֵי וּבְנֹתֵי הַיְקָרִים, לְהַשְׁלִים בֵּינֵיכֶם,
 וְ"תַּפְסִיקוֹ לְרִיב" כָּבֵר, וְתִרְאוּ לְהַמְשִׁיף אֶת הַשְּׁלוֹם
 בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, וְתַעֲשׂוּ שְׁלוֹם בֵּינֵיכֶם בְּכָל מַחִיר, כִּי
 הַשְּׁלוֹם מְאֹד מְאֹד יִקָּר אֲצִלוֹ יְתַבְּרֵף, וּבְבֵית שֵׁשׁ
 שְׁלוֹם, מִשֶּׁם יֵצֵא הָאוֹר לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וּמִשֶּׁם יֵצְאוּ
 צַדִּיקִים וְצַדִּיקְנִיּוֹת גְּדוּלִים, וְעַל-כֵּן תִּשְׁתַּדְּלוּ מְאֹד
 מְאֹד שְׂיֵהֶיָה שְׁלוֹם בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, וְאִז תִּצְלִיחוּ בְּכָל
 מַעֲשֵׂה יְדֵיכֶם.

ב.

בְּשֵׁישׁ כָּבֵד מִחֻלְקֵת בְּתוֹךְ הַבֵּית, הָעֵצָה —
לְעֵצֹר תִּכְף-וּמִיד אֶת הַיּוֹפְיָחִים וְהַמְרִיבֹת,
וְלַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בְּלִי שׁוּם תְּנָאִים.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! תִּשְׁתַּדְּלוּ לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי
פְּעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם, שִׁישְׁרָה בֵּינֵיכֶם הַשְׁלוֹם וְהָאֶהְבָּה
וְהַהֲבָנָה הַדְּדִית, וְאִף שְׂאֵתֶם שְׁנֵי הַפְּכִים וְאִינְכֶם
מִסְתַּדְּרִים, כִּי בְּכָל יוֹם יוֹם יֵשׁ בֵּינֵיכֶם וּכְוָחִים
וּמִחֻלְקֵת, וְאִינְכֶם יְכוּלִים לְהִסְתַּדֵּר בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן,
עִם כָּל זֹאת עֲלֵיכֶם לְדַעַת, כִּי מֵאֲחֵר שְׁכָבֵר
נִשְׂאֵתֶם, וְשִׁדְךָ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בֵּינֵיכֶם, כִּי אֵין
בְּלַעֲדֵיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, כִּי דָבָר קָטָן וְדָבָר גָּדוֹל לֹא
נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ אֶלָּא מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְעַל-כֵּן אִם אַתֶּם
הַתְּחַתְּנֵתֶם, זֶה סִמְן שְׂאֵתֶם זוּג מִן הַשָּׁמַיִם, וְאִף
שְׂאֵתֶם אִינְכֶם מִסְתַּדְּרִים, זֶה מִחֻמַּת הַטֵּבַע הָרַע
שְׁנֹכְנֵס בְּכֶם, וְעַל-כֵּן אַתֶּם צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי
פְּעֻלוֹת שְׁבַעוּלָם לְעֵצֹר אֶת הַמַּגֵּפָה הַזֹּאת שֶׁל הַיּוֹפְיָחִים
וְהַמְרִיבֹת, וְלַעֲשׂוֹת תִּכְף-וּמִיד שְׁלוֹם, בְּלִי שׁוּם
תְּנָאִים, כִּי שְׁנוּאָה הַמִּחֻלְקֵת, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ חֻכְמֵינוּ
הַקְּדוּשִׁים (בַּמִּדְבָּר רַבָּה, ג, יא): גְּדוֹל הַשְׁלוֹם וּשְׁנוּאָה

המחלוקת, כי אצלו יתברך מאד מאד שנואה המחלוקת, ובפרט מחלוקת בבית, כי איש ואשה זכו — שכינה ביניהם, ואם לא זכו אש ואש שורפתם, ועל-בן גדול השלום, אשר שמו יתברך שלום, והטביע וחקק שמו יתברך "יה" בתוך האיש והאשה שהוא חבור בין העליונים והתחתונים, כי ביה הוי"ה צור עולמים, הקדוש-ברוך-הוא ציר את כל העולמות על-ידי שם יה, ובזה שיש שלום בבית בין איש לאשתו, על-ידי-זה מתחברים העולמות, וכשיש, חס ושלום, מחלוקת ומריבות בתוך הבית, על-ידי-זה נעשה חרבן העולמות. ואל יהיה דבר זה נקל בעיניכם, אלא תדעו ותבינו ותשפילו כי בזה שתעשו שלום בביתכם, אתם עושים שלום בכל העולמות כלם, ומי יודע אם כל הצרות והיסורין בעולם אינם בשבילכם; ועל-בן תפסיקו כבר לריב ביניכם, ראו איך שעובר עליכם יום אחר יום, שבוע אחר שבוע, חדש אחר חדש, שנה אחר שנה, עם מריבות ומחלוקת וקללות, ואתם לא יכולים להסתדר, תפסיקו כבר לחרחר ריב ביניכם. וחקמינו הקדושים אמרו (שיר השירים רבה ה): אמר הקדוש-ברוך-הוא, תנו דעתכם שלא תשנאו זה את זה ולא תחררו זה עם זה, שלא יאמרו מלאכי השרת לפני,

תורה שנתת להם אינם עוסקים בה, ויהרי איבה
 ומחלוקת ותחרות ביניהם, הלא יש מצוות בין האיש
 והאשה שזה בנן הבית, ובה אתם צריכין לעסק,
 שיהיה ביתכם בית של תורה, בית של אהבה, בית
 של הבנה הדדית, בית של יראת שמים, ולבסוף
 אתם מתנפחים ביניכם, ורבים ביניכם ואין אתם
 מסתדרים, אשר על-ידי-זה אתם גורמים צער וחרבן
 בכל העולמות. ולכן ראו, בני ובנותי היקרים,
 להפסיק תכף-ומיד את המחלוקת, ותעצרו את
 הוכוחים והמריבות, וזה בעצמו יעשה ביניכם
 שלום, ואפלו שיש לכם טענות זה על זו וזו על זה,
 לא תבואו אל שום מקום, ולא יועילו לכם שום
 וכוחים ומריבות; ועל-כן זאת עשו, בני ובנותי
 היקרים, להפסיק תכף-ומיד את המריבות ביניכם
 ולעשות שלום, ואז תראו איך שהכל יסתדר, כי
 על-פירב נדמה לזוג, שהם כבר אף פעם לא יוכלו
 להסתדר ביניהם, והם כבר אבודים. ובאמת טעות
 גדולה היא, כי הסמ"ך-מ"ם הרשע אורב מאד על
 הפרוידים, שתהיה מחלוקת ופרוידים בין האיש
 והאשה, כי רוצה להפריד בין העולם הזה לעולם
 הבא, בין שם יו"ד לשם ה"א, ועל הבעל והאשה
 למסר את נפשם לחבר את העולמות גם יחד

וְלִהְשָׁלִים בֵּינֵיהֶם, וּבָזָה לְבַד נִתְבַטֵּל הַסֵּמֶךְ-מִ"ם הַרְשָׁע, אֲשֶׁר נִבְרָא לַעֲשׂוֹת מַחְלָקָת; וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (דֶּרֶךְ אֶרֶץ זִוְטָא, פָּרָק ט'): אֲהֵב אֶת הַשְּׁלוֹם וּשְׁנֵא אֶת הַמַּחְלָקָת, צְרִיכִין לְאָהֵב אֶת מִדַּת הַשְּׁלוֹם וְלִשְׁנֵא אֶת הַמַּחְלָקָת, וְזֶה בְּיֹתֵר סוֹבֵב בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ שֶׁל אָדָם, שֵׁשׁ יֵצֵר הָרָע לְחַרְחֹר רִיב וְלִהְתַּנַּפֵּחַ וְלִהְתַּמְקַח עַל כָּל פֶּרֶט וּפֶרֶט קֶטָן, עַל כָּל שְׁטוֹת צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת מְרִיבוֹת; עַל-כֵּן תַּפְסִיקוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אֶת הַשְּׁטִיּוֹת הָאֵלוּ, וְתִתְחִילוּ כְּבָר לְהִסְתַּפֵּל עַל מָה בְּאַתֶּם לִזְהָ הָעוֹלָם, מָה הַתְּכַלִּית שְׁלָכֶם בְּזֶה הָעוֹלָם, הֲאִם בְּאַתֶּם לִזְהָ הָעוֹלָם לְהִתְנַפֵּחַ וְלָרִיב, אוֹ הֲאִם בְּאַתֶּם לְבָנוֹת בֵּית גְּאֻמָּן בְּיִשְׂרָאֵל עַל-פִּי דַעַת הַתּוֹרָה וְהַיְרָאָה, וְלַחֲבֹר הָעוֹלָמוֹת גַּם יַחַד? ! וְאִם תִּכְנִיסוּ דְבָרֵי אֱלֹהֵי בְּתוֹךְ לְבַבְכֶם, אֲזִי תִצְלִיחוּ בַחַיִּיכֶם.

ג.

אִפְלוּ כְּשֵׁשׁ אֵי הַבְּנוֹת בְּבֵית וְחִלּוּקֵי דַעוֹת רְצִינָנוּיִם, עִם כָּל זֹאת עַל-יְדֵי דַעַת אֲמִתִּית וְכוֹלִים לְהַפִּךְ אֶת הַבֵּית לְגַן-עֵדֶן אֲמִתִּי.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! רְאוּ מָה עָבַר עֲלֵיכֶם

מאותו זמן שהתחתנתם, כל מיני מריבות ואי הבנות, וכל אחד השליך את האשמה על השני, ואם זה לא היה מצדכם אלא מההורים שלכם, גם בזה זרק כל אחד את האשמה על השני, זה אומר בשביל הורף, זו אומרת בשביל הורף, וכך אתם כבר מתנפחים ורבים כל הזמן, ומאומה אין בינכם, עד שכל הבית נתהפך לגיהנום ממש, ומר ומרור לכם מאד, ואתם כל-כך מצטערים, עד שעוברים ימים שאינכם מדברים ביניכם, והמריבות אינן פוסקות בביתכם, אלא אתם צועקים ורבים אחד עם השני, ויש אי הבנות ביניכם, ומה התכלית מכל זה? בשביל זה באתם אל זה העולם, שיהיו תמיד מריבות ומחלוקת בביתכם, ושיתמרו חייכם כל-כך, עד שתרגישו את עצמכם כמו בבית-ספר, כמו בגיהנום, רחמנא לצלן! עד שנכנסה בכם מחשבה, שיותר טוב למות מלחיות חיים כאלה. כל זה בא רק מחמת חסרון הדעת, כי אם הייתה לכם הדעת האמתית, לא הייתם באים לידי מריבות ומחלוקת, כי המחלוקות והמריבות הן רק מחמת חסרון הדעת, כי כשיש לאדם דעת, ויודע בידיעת הבורא לתברך, והוא יודע, שאין בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחיה וממהה ומקיים את כל הבריאה כלה,

תפסיקו לריב

רסט

ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך משגיח ומנהיג את עולמו בהשגחה פרטי פרטית, והוריד נשמות ישראל בכונה מיחדת, שכל אחד ואחד יוציא מהפח אל הפעל את ענינו בזה העולם, שיזכה לעשות לו יתברך דינה בתחתונים, ויוליד בנים ובנות חיים וקיימים, ויגלה ויפרסם להם את האמונה הקדושה, אז אף פעם לא היה רב עם אשתו, וכן האשה לא היתה רבה עם בעלה, ולא היו מקנאים זה בזה, אדרבה היו עוזרים זה לזה, ואפלו שיש ביניהם אי הבנות, זה טבע בריא, כי סוף כל סוף הם שני טבעים אחרים, ושני טבעים אחרים אי אפשר להם להבין בכל פעם אחד את השני, כי הם שני הפכים, זה אש וזו מים, או להפוך זו אש וזה מים, ועל-כן אחד מכבה את השני, מים מכבים את האש, והאש מרתיחה את המים, ושורפים זה את זה, ולא נשאר מאומה, ואין זו תכלית הבריאה, כי תכלית הבריאה היתה ששני הפכים יחזיקו בנושא אחד, שזה שמים — אש ומים, שיחזיקו ביחד, שזה "עושה שלום במרומי", שהוא יתברך עושה שלום בין אש למים, ועל-די-זה נעשה שמים, וזו תכלית הבריאה, שיהיה שלום בין איש לאשה, ועל-די-זה יולידו

בָּנִים וּבָנוֹת חַיִּים וְקִנְיָמִים, וַיְגִלוּ וַיִּפְרָסְמוּ לָהֶם אֶת
הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה. וְאִזּוֹ כְּשֶׁמְכַנְיָסִים אֶת הַדַּעַת הָאֲמֵת
הַזֶּה בְּתוֹךְ פְּנִימִיּוֹת לְבָבְכֶם, עַל-יְדֵי-זֶה מִתְהַפֵּף הַבַּיִת
וְנִעְשָׂה גֶן-עֵדֶן אֲמֵתִי.

עַל-כֵּן רְאוּ לְהִשָּׁלִים בֵּינֵיכֶם, וְאַפְלוּ שֵׁשׁ
בֵּינֵיכֶם אֵי הַבְּנוֹת, וַיֵּשׁ בֵּינֵיכֶם חֲלוּקֵי דַעוֹת רְצִינָיִים,
עִם כָּל זֹאת עַל-יְדֵי הַדַּעַת הָאֲמֵתִית, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ
וּלְהוֹדֵעַ שְׂאִין בַּלְעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְשִׁתְּפִסְקוּ כָּבֵר
לְרִיב, תִּמְשִׁיכוּ אֶת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם,
וַיְהִי בֵיתְכֶם נִעְשָׂה גֶן-עֵדֶן מִמֶּשׁ. עַל-כֵּן מְאֹד מְאֹד
אַבְקֵשׁ אֶתְכֶם, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים, רְאוּ לְהַפְסִיק
לְרִיב בֵּינֵיכֶם, מַה יֵּשׁ לָכֶם מִכָּל זֶה, הֲלֹא אַתֶּם
מְבָלִים אֶת יְמֵיכֶם וּשְׁנוֹתֵיכֶם הַטּוֹבִים בְּהִבָּל וָרִיק, כִּי
עִם וְכוּחִים לֹא מְגִיעִים לְשׁוֹם דְּבָר, אֲדַרְבָּה עוֹקְרִים
אֶת עֲצָמֶם לְגִמְרֵי מַחֵי הַחַיִּים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וְשׁוֹרְפִים
אֶת הַנְּשָׁמוֹת, וּמְכַל שֶׁכֶן וְכָל שֶׁכֶן כְּשֵׁשׁ יְלָדִים
בַּבַּיִת, בְּמָקוֹם לְבָנוֹת אֶת הַבַּיִת, וּלְגִלוֹת וּלְפָרֶסֶם גַּם
לְיִלְדִים אֶת אֲמֵתַת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִיךָ שֶׁהַכֹּל
מִתְנַהֵג רַק בְּהִשְׁגָּחָתוֹ הַפְּרָטִי פְּרָטִית, אַתֶּם שׁוֹרְפִים
אֶת נְשָׁמוֹתֵיהֶם, כִּי הַכְּפִירוֹת וְהָאֲפִיקוֹרְסוֹת בָּאִים רַק
עַל-יְדֵי מַחְלָקַת וּמְרִיבוֹת וְאֵי הַבְּנוֹת, וְעַל-כֵּן תַּעֲשׂוּ

מה שמתעשו להשלים ביניכם, ועל-ידי-זה תראו אור וזיו וחיות בתוך ביתכם, והילדים יגדלו בריאים ושלמים בשכלם ובנפשם. כי רב הילדים הבועייתיים באים רק ממשפחות הרוסות, מבית שיש שם מחלקת ומריבות ואי הבנות, כי בבית שיש שלום והבנה הדדית, משם יוצאים ילדים פקחים; ועל-פן ראו להפסיק כבר לריב ביניכם, ותהפכו את ביתכם לגן-עדן אמתי, ותירשו את עולמכם בחייכם.

ד.

מדת השלום באה לאדם מאד קשה, כי הגאונה אינה מרשה לו להשלים עם זולתו, ועל-פן צריכים לשבור את הגאונה ולהשלים עם זולתו ומכל שפן עם אשתו.

בני ובנותי היקרים! ראו לעשות שלום ביניכם, ותמסרו את נפשכם על מדת השלום, ותדעו אשר מדת השלום באה מאד קשה לאדם, כי אי אפשר להגיע אל מדת השלום, אלא כשזוכה לבטל את עצמו לגמרי, כי שלום הוא שמו של הקדוש-ברוך-הוא, ואי אפשר להשיג רוחניות חיות אלקותו

יתברך אלא על-ידי שמבטל את עצמו לגמרי,
 ועל-כן כל זמן שיש אצל האדם איזו גאות וישות,
 קשה וכבד לו להשיג את השלום שהוא שמו של
 הקדוש-ברוך-הוא, ולכן מי שרוצה לזכות לשלום
 אמת, שיהיה בשלום עם עצמו, בשלום עם זולתו
 ובשלום עם אשתו, עליו לבטל את עצמו לגמרי
 מכל וכל, עד שיהיה בעיני עצמו ככלום, ויהיה
 מעביר על מדותיו, ואז יזכה לשלום אמת ונצחי.
 ועליכם לדעת שאי אפשר בשום פנים ואפן להיות
 בשלום, רק כשמבטל את עצמו לגמרי, כי השלום
 לא הולך עם ישות, ועל-כן רואים בני-אדם שיש
 להם טבע רע, והם מלאים ישות וגאות, ועל-כן
 אינם רוצים להשלים עם זולתם. וביותר מצוי דבר
 זה בביתו של אדם, שמחמת הישות והגאות שיש
 בו, אינו רוצה לותר לאשתו בשום פנים ואפן, ויש
 שכל-כף הסתבכו במחלוקת ובמריבות עם נשותיהם,
 עד שבשום פנים ואפן לא ירצו להשלים, וכמו-כן
 יש נשים כל-כף עקשניות שהסתבכו במריבה עם
 בעליהן, עד שבשום פנים ואפן אינן רוצות להשלים
 ביניהם, והכל מצד הישות והגאות; ועל-כן ראו,
 בני ובנות היקרים, לרחם על עצמכם, ולרחם על
 שכנת עזו יתברך, ואל תגרושו את הבתולה

וְהִצְלַחְתָּה מִבֵּיתְכֶם עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת וְהַמְרִיבוֹת, כִּי
 לֹא מֵצֵא הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלִי מִחֲזִיק בְּרָכָה
 לְיִשְׂרָאֵל אֲלֵא הַשְּׁלוֹם (עקצין ג, יב), וְכִשְׁנֹשְׁבֵר הַכְּלִי,
 אֲזִי כָּבֵר אֵין מְקוֹם שְׁתַּכְנֶס הַבְּרָכָה וְהִצְלַחְתָּה, שְׁהִיא
 שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאִף שְׁאֵנִי יוֹדַע שְׁשֵׁנִיכֶם צוֹדְקִים,
 זֶה יֵשׁ לוֹ טְעָנוֹת עַל זֹ, וְזוֹ יֵשׁ לָהּ טְעָנוֹת עַל זֶה,
 אָבֵל עַל-יְדֵי הַצֹּדֵק לֹא תִגִּיעוּ אֵל שׁוֹם מְקוֹם בְּעוֹלָם,
 אֲדַרְבָּה אֲתֶם הַזֹּרְסִים אֶת חַיִּיכֶם וּמִבְּלִים אֶת
 שְׁנוֹתֵיכֶם בְּהֶבֶל זְרִיק, וּמֵאוּמָה אֵין בְּיַדְכֶם, רַק אֲתֶם
 מְצַעְרִים אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, וְנוֹפְלִים לְדַכְּאוֹן פְּנִימִי,
 וְאֵין לְכֶם שׁוֹם חַיּוֹת בְּחַיִּיכֶם, וְעַל-כֵּן תַּעֲשׂוּ כָּל מִינֵי
 פְּעֻלוֹת שְׁבַעוֹלָם לְהַשְׁלִים בֵּינֵיכֶם, וְ"תַפְסִיקוּ לְרִיב"
 בֵּינֵיכֶם, כִּי מִהַמְרִיבוֹת לֹא יֵצֵא שׁוֹם דְּבָר טוֹב, וְכִמוֹ
 שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוֹשִׁים (מִדְרַשׁ רַבָּה, פֶּרֶשׁת מִשְׁפָּטִים),
 אֵין דְּבָר טוֹב יוֹצֵא מִהַמַּחְלָקָת וְהַמְרִיבוֹת, וְעַל-כֵּן
 צְרִיכִים לְמַסֵּר אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּיוֹתֵר עַל מַדַּת הַשְּׁלוֹם,
 וְעַל-כֵּן זֹאת עֲשׂוּ, שְׁתַּשְׁתַּדְּלוּ שְׁיִהְיֶה רַק שְׁלוֹם
 בֵּינֵיכֶם, וְתַשְׁלִימוּ בֵּינֵיכֶם, וְ"תַפְסִיקוּ לְרִיב", וְתַשְׁבְּרוּ
 אֶת הַיְשׁוּת וְהַגְּאוּת שְׁלָכֶם, וְאֲזִי דִיקָא הַבְּרָכָה
 וְהִצְלַחְתָּה תִּהְיֶה מְצוּיָה בְּבֵיתְכֶם, וְתִרְוּ נַחַת
 מִיְלָדֵיכֶם, כִּי הַיְלָדִים עוֹשִׂים רַק מֵה שְׁרוּאִים בְּבֵיתָם,
 וְכִשְׁרוּאִים שֵׁשׁ שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בֵּין הַזֹּרִים, עַל-יְדֵי-

זה הם גדלים וצומחים בריאים בנפשם וברוחם, לא-כן פשרואים מריבות ומחלקת, הם נעשים בעלי מומין בגופם ובנפשם, ועל-כן עשו זאת, ותפסיקו כבר לריב ביניכם, ומספיק מחלקת, אשר לא מביאה אתכם לשום תועלת רק למרירות ודכאון, שלא מדברים אחד עם השני, או חס ושלום, מקללים אחד את השני, או מגביהים ידים אחד על השני ברציחה וכעס, אשר כל החיים הם רק חיי גיהנום, חיים מרים ומרורים, מה ולמה לכם כל זה, "תפסיקו לריב" כבר, ואז טוב לכם כל הימים, ותגדלו ילדים בריאים ברוחם ובנפשם, וחייתכם יהיו חיי גן-עדן ממש עוד בזה העולם.

ה.

אין עוד חיים ערבים ומתקים כמו בית חם מלא אהבה ומלא שמחה, ולהפוך אין עוד מנות ומרירות ועצבות וגלות כמו בית מלא מריבות ומחלקת.

בני ובנותי היקרים! עליכם לדעת, שעקר התכלית בזה העולם הוא רק להיות דבוק בו ותברך,

תפסיקו לריב

ערה

להמשיך על עצמכם תמיד ערבות, נעימות, ידידות, זיו, חיות ודבקות הבורא ותברך שמו, הינו שתמיד תכניסו את הקדוש-ברוך-הוא בתוך חייכם הפרטיים, ואל תפרידו עצמכם ממנו ותברך, כאלו אתם דבר נפרד, והקדוש-ברוך-הוא כביכול דבר נפרד, לא! לא! אל תגידו את זה, אלא תדעו שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ביניכם, כי אתם שתפים ביחד עמו ותברך, כי שלשה שתפים יש באדם: הקדוש-ברוך-הוא, אביו ואמו, ועל-כן מאחר שזכה אתכם הקדוש-ברוך-הוא, שהתחנתם יחד ועשיתם שתפות ביחד. עליכם לדעת, שבתוך השתפות שלכם שם גנוז אלופו של עולם - הקדוש-ברוך-הוא, על-כן אם תכניסו בעצמכם ידיעות אלו, אשר בתוך נשואיכם מצוי הקדוש-ברוך-הוא, אז תהפך ביתכם לבית חס מלא אהבה, שתאהבו אחד את השני ויהיה הבית מלא שמחה, כי תמיד תשמחו, וחייהם יתהפכו לחיים ערבים ומתקים, ותרגישו נעים בחייכם, מאחר שהקדוש-ברוך-הוא בתוך ביתכם, ואחד ימחל לשני, ואפלו שיעשה איזו עולה גדולה או קטנה, חס ושלום, תמחלו זה לזה, כי סוף כל סוף אנתנו בני-אדם בזה העולם, והטעות מצויה בינינו, ועל-כן צריכין למחל אחד לשני ולהפסיק

לריב. ואל כל זה זוכים דיקא כשמכניסים את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבית, הינו שיודעים שהוא יתברך שתף בתוך נשואינו, כי אחרת אף פעם לא היינו מתחתנים ביחד, כי הקדוש-ברוך-הוא סבב כך שנתחתן יחד, ועל-כן אם אנחנו בני הזוג, נשאנו זו לזה, בנדאי יש בזה יד ההשגחה העליונה, ולכן למה לגרש את השכינה מן הבית, חס ושלום, שעל-ידי-זה יתהפך למות ולמרירות, ולעצבות ולגלות, לריב ומחלוקת, לצרות, יסורים ועגמת נפש, והבית יהיה מלא אש, קנאה ושבאה וקללות והפאות, רחמנא לישזבן, עד שמבקשים לעצמם את המות, ומסתובבים כל-כך ממרמרים, מלאי עצבות כאלו סוף העולם, וממררים לעצמם את החיים?! ובאמת הכל דמיון גדול, כי רואים בתים שיש שם מריבות ומחלוקת בין האיש והאשה, ועל כל דבר קטן שנעשה ביניהם הם מקללים זה את זה, ומחרפים ומגדפים את המשפחות, זה את הורי אשתו וזו מקללת את הורי בעלה, וכל הבית מלא קללות, עד שבאים לידי הפאות, רחמנא לישזבן, שמגביהים ידים, והילדים עומדים בצד מפקדים, מלאי פחד, כשרואים שמהורים מתקוטטים ומקללים זה את זה, ומכים זה את זה, רחמנא

לישזבן, עד שפּל הבית ממש גיהנום, וְכָל זֶה מַחַמַּת שְׂדָחְקוֹ וְגָרְשׁוֹ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִתּוֹךְ הַבַּיִת, כִּי לֹא רוֹצִים לְדַעַת וּלְהַפִּיר אֶת הָאֱמֶת וְהַמְצִיאוֹת, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא סָבַב כֶּף שִׁיתַחֲתָנוּ, וְאָף שְׁמֹרֵב מְרִירוֹת וְצַעַר וְעֲגָמַת נַפֶּשׁ וּמְרִיבוֹת שְׂבִינִיָּהֶם, וְכִבְרֵי הַתַּפְשֻׁטָה הַמְרִיבָה בֵּין שְׁתֵּי הַמְשַׁפְּחוֹת, נִדְמָה שְׁמִי צָרִיף אֶת כָּל זֶה, וְלָמָּה לָנוּ אֶת כָּל הַצָּרָה הַזֹּאת, וּמִי יִתֵּן וְנִתְגָּרֵשׁ. תִּדְעוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, שְׂפָל זֶה בָּא מִכְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת שְׂנוֹכְנָסוֹ בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם, שְׂסַלְקֶתֶם אֶת הַשְּׂכִינָה מִתּוֹכְכֶם, כִּי בְּאֱמֶת אִם הֵייתֶם מְאֲמִינִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדוֹ יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, הֵייתֶם מְשֻׁלִּימִים בְּיַנְיַכְכֶם, וּבִמְקוֹם לְרִיב וְלִחְלַק זֶה עִם זֶה, הֵייתֶם אוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, וְדָנִים אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי לְכַף זְכוּת, וּמְחַפְּשִׁים רַק אֶת הַטוֹב שְׂבוּ, וְאֲזִי הִיָּה נִתְהַפֵּךְ הַבַּיִת לְבַיִת גֶּן-עֵדֶן; עַל-כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לֹא לְהִיּוֹת בְּטֻלָּנִים, מַה יְהִיָּה כִּבְרֵי כְּשִׁתְּרִיבוּ וְתִחְלְקוּ אֶחָד עַל הַשְּׂנִי, שְׂעַל-יְדֵי-זֶה מִתְהַפֵּךְ בֵּיתְכֶם לְבַיִת מְוֵת מְמֶשׁ, וְאַתֶּם טוֹעֲמִים אֶת מְרִירוֹת הַגֵּיהֲנוֹם עוֹד בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי רַע וְמָר לָכֶם מְאֹד, עַד שְׂפָל הַבַּיִת נִתְהַפֵּךְ לְמְוֵת אֶחָד גְּדוֹל, שֶׁתִּכְף-וּמִיד כְּשִׁנְכֹנְסִים לְבַיִת מְרַגִּישִׁים מְרִירוֹת וְעֲצָבוֹת וְדִכְאוֹן, וּמִתְעַצְבְּנִים

אחד על השני. לזאת אבקש אתכם מאד מאד, בני ובנותי היקרים, "תפסיקו לריב" כבר, ותכניסו בעצמכם את אמתת מציאותו יתברך, ועל-ידי-זה תזכו לבית חם, בית מלא שמחה, בית מלא אהבה, ותרגישו אחד את השני, ועל-ידי-זה באמת תזכו לבנות בית טוב, ותגדלו ילדים בריאים, פי ילדים תמיד מסתכלים על ההורים, על-כן אם אתם תתנהגו באהבה, אחנה ורעות ביניכם, אז תראו שהילדים יגדלו מפתחים ומישיבים, לא-כן אם תריבו ותחלקו אחד על השני, על-ידי-זה יגדלו הילדים בעלי מומין בנפשם ובשכלם; ולכן, בני ובנותי היקרים, ראו לעשות כל מיני פעולות שבעולם להחזיר את הקדוש-ברוך-הוא לתוך ביתכם, ולידע אשר הוא השתף העקרי בתוך ביתכם, ותמחלו זה לזה, ועל-ידי-זה באמת ימשך עליכם אור וזיו וחיות ודבקות. ואל יהיה נקל בעיניכם דבר זה, כי תדעו שהיום, כל הבתים שיש בהם מריבות ומחלוקת הם רק מחמת כפירות ואפיקורסות שדחקו את רגלי השכינה, והוציאו את הקדוש-ברוך-הוא מתוך הבית, והכניסו כלים מזוהמים, הטלויזיה והוידאו, שהם כלי המשחית של הסמ"ך-מ"ם והסטרא אחרא, המגרשים את

השכינה מתוך הבית, ומתערכים במעשה הגויים, ולומדים את מעשיהם, ומסתכלים ושומעים את זהמת תעוב זהו מעשה הגויים והולכים בחקותיהם, ועל-ידי-זה מגרשים את השכינה מתוך הבית, רחמנא לישזבן, ודיקא על-ידי-זה עובר בבית מה שעובר, כי לא רוצים לקבל עליהם את אמתת מציאותו ותברך; על-פן, בני ובנותי היקרים, "תפסיקו לריב" כבר, מה יהיה לכם בזה שתחלקו ותריבו ביניכם, הלא אתם הורסים את עצמכם בגשמיות וברוחניות, ואין לכם חיים לא בזה העולם ולא בעולם הבא, כי המחלקת והמריבות בבית זוהי אש שורפת, ששורפת את הנשמה לגמרי, עד שהאדם מאבד את העולם הזה, כי איזה עולם הזה יש לאדם כשביתו מלא מנות, מלא מרירות, מלא עצבות, מלא עצבנות, מלא דכאונות, ממש אש הפעס והרציחה בוערת בו, ותמיד רק מקלל ומחרף ומגדף את אשתו, וכן אשתו מתרפת ומגדפת את בעלה, האם זה נקרא עולם הזה?! הלא זה הגיהנום, ומכל שכן וכל שכן איך תזכה לעולם הבא?! כי כשאדם רב עם אשתו והאשה רבה עם בעלה, וחייהם ממרמרים, מלאי דכאונות ועצבות ומרירות, אז אי אפשר להם לקיים את מצוותיו

יתברך, כי באים לידי עברות וחטאים, ומכל שכן
 וכל שכן שכבר אין זמן ללמד את תורתו הקדושה,
 ומרחקים את שכנית עזו יתברך מתוך הבית, האם
 תחשבו שיהיה לכם גם עולם הבא? ! על-כן ראו,
 בני ובנותי היקרים, מה קורה במריבות שלכם,
 שאתם רגילים מדי יום ביומו ומדי שעה ושעה
 מקללים ומחרפים ומגדפים זה את זה, הלא על-ידי-
 זה אתם מאבדים את העולם הבא והעולם הזה גם
 יחד; לכן תפסיקו, בני ובנותי היקרים, לריב,
 ותשלימו ביניכם, ותכניסו את שכנית עזו בתוך
 ביתכם, ותדעו שהכל בהשגחה פרטית; ואם אשתך
 עשתה איזו עולה או שברה משהו, או גרמה איזה
 הפסד, תדע שהכל ממנו יתברך, וכמו-כן האשה
 צריכה לדעת, שאם הבעל עשה איזה דבר עולה
 כנגדה או שבר משהו או גרם הפסד, הכל ממנו
 יתברך. מדוע לא תכניסו ביניכם את הקדוש-ברוך-
 הוא, אשר הוא השתף העקרי בתוך נשואיכם, ואז
 כשתכניסו את הקדוש-ברוך הוא בתוך ביתכם,
 תרגישו טעם ונעם וערכות בחייכם; ועל-כן ראו,
 בני ובנותי היקרים, לצית אותי בדבר זה, ואז תראו
 איך שכל ביתכם יתהפך לגן-עדן ממש, ותמיד
 תרגישו אהבה ונעם ביניכם, ותתפצו זה בזה, ואף

פעם לא תרצו להתגרש, אדרבה תהיו לעזר אחד לשני; אשרי מי שמכניס את דברי בתוך לבו, ואז ביתו יתהפך לבית ערב.

ו.

אי אפשר למנע מחלקת בבית, אלא על-ידי מדת הסבלנות, לא בכל פעם צריך להגיב, ולא בכל פעם צריך להיות הצודק, צריך רק לסבל, ואז נפסק הריב.

בני ובנותי היקרים! אם אתם רוצים לחיות באהבה, אחנה ורעות ובשלום, ואתם רוצים שביתכם יהיה בית ומשכן לשכינה, שהברכה תהיה מצויה בתוך ביתכם, תשתדלו להקנות לעצמכם את מדת הסבלנות, כי רב המחלקת בבית באה על-ידי שמתפוצצת הסבלנות או מהבעל או מהאשה, ועל-ידי-זה מתחילים לריב, אבל אם היו קונים בעצמם את מדת הסבלנות, והיו סובלים את כל אשר עובר עליהם, אז היתה נפסקת המחלקת לגמרי, וכן יש הרבה פעמים שהבעל רוצה לנצח את אשתו, או להפוך האשה רוצה לנצח את בעלה, וכך הם

מתעקשים, ומזה יוצאות מריבות, עד שהבערה ללהב יצאה, ושורפת את כל הבית, כי המחלקת בבית שורפת את כל הבית, עד שבאים לידי גרושין, ורחמנא לישזון; ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים, לסבל את כל אשר עובר עליכם, ואינכם צריכים להגיב בכל פעם על מה שהזולת אומר, שיגיד ויאמר מה שירצה, ואתם תשתקו, ותכף-ומיד נשקט הריב; כי באמת עליכם לדעת, שלא בכל פעם צריכים להיות צודקים, ואף שאתם יודעים, הבעל או האשה, שעכשו הצדק אתכם, וזולתכם אשם, אבל לא בכל פעם צריכים להיות צודקים, צריכין שכל ודעת וחקמה ותבונה איך להנהיג בית, כי באמת עובר על כל אחד ואחד בזה העולם, צרות ויסורין קשים ומרים, הבעל סובל השפלות ויסורין ויבחרה, האשה סובלת עלבונות ויסורין מהילדים ומהשכנות, ואחר-כך הם רבים ביניהם, הבעל עם אשתו והאשה עם בעלה, ומוציאים אחד על השני את עצביהם. ובאמת זה לא בדעת ולא בישר ולא בשכל, כי מה אתם אשמים אחד בצרת השני, שתשליכו את האשמה אחד על השני, אדרבה, תקנו לעצמכם מדת הסבלנות, ואז תזכו לעבר את זה העולם בשלום. ואם תקנו בעצמכם את

מִדַּת הַסְּבָלָנוּת לִסְבֹּל אֶת כָּל הָעוֹבֵר עֲלֵיכֶם, וְתִדְעוּ — אִם אֲשַׁתְּקוּ רַק שְׁעָה אַחַת מִמִּילָא הַכֹּל יִסְתַּדֵּר, אִזּוּ יִפְסַק הָרִיב בֵּינֵיכֶם. וְעַל־כֵּן אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם מְאֹד מְאֹד, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, רְאוּ אִיךָ עוֹבֵר עַל בֵּיתְכֶם מִחִלּוֹקוֹת וּמְרִיבוֹת, עַד שְׁנִשְׁרֹף כָּל הַבַּיִת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְאַתֶּם מִסְתּוֹבְבִים מִמְרָמְרִים, זֶה בְּכַעַס וּבְרָגֶז עַל אֲשֶׁתּוֹ, וְזוֹ בְּכַעַס וּבְרָגֶז עַל בַּעֲלָהּ, וְכִף עוֹבֵר יוֹם אַחֵר יוֹם, מְקַלְלִים זֶה אֶת זֶה, וְאִין מְדַבְּרִים אַחַד עִם הַשְּׁנִי, עַד שְׁמָרִים מְאֹד מְאֹד הַחַיִּים, וְאִין רוֹאִים שׁוּם פְּתוּרֹן רַק לְהַתְגַּרֵּשׁ, וְעַל־פִּי־רֵב מְעַרְבִין גַּם אֶת הַמְשַׁפְּחָה, עַד שֶׁהַכֹּל נִתְהַפֵּף לְרָעָה; וְלִכֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לִסְבֹּל אֶת כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עֲלֵיכֶם, וְאִזּוּ תִרְאוּ אִיךָ שִׁיפְסַק הָרִיב, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַפְסִיק אֶת הָרִיב אֲלָא עַל־יְדֵי מִדַּת הַסְּבָלָנוּת; וְעַל־כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לְהַקְנוֹת לְעַצְמְכֶם אֶת מִדַּת הַסְּבָלָנוּת, וְאִזּוּ יִפְסַק הָרִיב בֵּינֵיכֶם. וְאֵל תַּחֲשְׁבוּ שְׁמִדַּת הַסְּבָלָנוּת כַּל־כִּף קַל לְרַכֵּשׁ אוֹתָהּ, כִּי זֶה בָּא מְאֹד מְאֹד קָשָׁה לְאָדָם, אָדָם נִשְׁבֵּר בְּכָל מִינֵי אֶפְנִים שְׁבַעֲוֹלָם מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ, וְאִי אֶפְשָׁר לְהַמְנִיעַ מִכָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים, עִם כָּל זֹאת צָרִיךְ לְהַכְנִיס אֶת עַצְמוֹ מְאֹד מְאֹד בְּמִדַּת הַסְּבָלָנוּת, וְעַל־יְדֵי הַסְּבָלָנוּת זוֹכֶה לְעֵבֵר עַל הַכֹּל; וְעַל־כֵּן, בְּנֵי

ובנותי היקרים, אם אתם רוצים לחיות חיים ערבים ומתקים, וביתכם תהפוף לגן-עדן, תשתדלו להקנות לעצמכם את מדת הסבלנות, ותסבלו את כל אשר עובר עליכם, ותמיד תזכרו שלא בכל פעם צריכין להיות הצודקים, ואז תעברו את זה העולם בשלום, וביתכם תהפוף לגן-עדן; אשרי מי שקונה בעצמו מדת הסבלנות, שאז עובר את החיים בקלות.

ז.

כל הצרות הנמשכות לאדם הן רק מחמת המריבות בביתו, ועל-כן מי שרוצה שביתו יתברך, עליו להפסיק לריב.

בני ובנותי היקרים! ראו איך עברו עליכם מיכם ושנותיכם, הנה התחמתם והייתם הכי מאשרים בחייכם, וכלם הסתכלו עליכם בעין של קנאה וקנאו בכם, איך אתם זוג כל-כף מתאים זה לזה, ואתם בעצמכם הייתם שמחים ועלזים ביניכם, והאחנה הייתה רבה מאד, ועכשו ראו איך כל הבית נתהפף לגיהנום, ואתם מקללים זה את זה, ושונאים זה את זה, ולא מפסיקים לריב יומם ולילה, אשר

תפסיקו לריב

רפה

מזה נמשכים לכם כל הצרות והיסורים ועגמת הנפש והמרירות, ואין אתם מצליחים עם הילדים, כי עקר אי ההצלחה עם הילדים הוא רק כשיש מחלקת ומריבות בבית, כי הילדים מתפחדים מאד כשרואים שמהורים מתקוטטים, ואיך שכל הבית נתהפך לגיהנום ממש, וזה משפיע עליהם לרעה, וגם פרנסתכם נצטמצמה כל-כך ונפלתם לחובות גדולים, הפל בא מחמת הקנאה והשנאה ביניכם, שאתם רבים על כל דבר שטות. ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים, אם אתם רוצים שתשתנה האוירה בבית, "תפסיקו לריב" תכף-ומיד בלי שום תנאים מקדמים, תחזרו אל ההתחלה, ותתחילו לאהב אחד את השני, ולכבד ולהבין אחד את השני, ולהשתדל שיהיה שלום ואהבה ביניכם, כי אחרת אתם הורסים את החיים הטובים שלכם. עליכם לדעת שהאדם בזה העולם נמצא רק שבעים שנה, וגם שבעים השנה האלו פן ואולי היום בא הרגע שצריכין להחזיר את הנשמה. ואם-כן אשאל אתכם, האם כדאי בשביל יום אחד לריב ולחלק זה עם זה, לקלל ולהפכות זה את זה? ! מפל שפן וכל שפן אם נכנסה בכם איזו מחשבה של שטות להתגרש, האם כדאי בשביל היום הזה להתגרש? ! מי יודע אם לא יקחו

את אחד מכם ביום הזה חזרה למעלה, כמה מקרים קרו שפתאום קבל אדם דם לב ומת ונפטר מהעולם, וזה יכול לקרות גם אצלכם, ועל-כן אשאל אתכם, בני ובנותי היקרים, מה אתכם?! "תפסיקו לריב"! מספיק כבר כל הצרות והיסורין שהמשכתם בעצמכם, שאתם נשקעתם בחובות עצומים, והגעעתם למצב של עד פת לחם, ואתם מלאים חובות, והבית נתהפך לגיהנום עד ממש, אשר אתם מלאים צרות ויסורין ועגמת נפש, והלב מתפוצץ, שרואים שהילדים מתפראים, ובעלי החובות נוגשים, והמריבות והמחלוקת אינן מפסיקות בבית, הכל בא מפני שאתם כל-כף עקשנים, אינכם רוצים להסתכל על התכלית, שיש בורא כל עולמים, שצריכין לחזר אליו, מי יודע מה ילד יום; ועל-כן ראו, בני ובנותי היקרים, להפסיק לריב תכף-ומיד בלי שום תנאים מקדמים, כי החיים של האדם הם שבעים שנה, וגם בזה כבר עבר כל-כף הרבה, כי הזמן פורח, והנה הוא נמצא, והנה כבר איננו, ומכל שכן וכל שכן שהאדם בעצמו אינו בטוח רגע אחד בזה העולם.

ועל-כן אבקש אתכם מאד מאד, בני ובנותי

היְקָרִים, "תפסיקו לריב" כְּבָר, וְאַף שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד חוֹשֵׁב שֶׁהוּא צוֹדֵק, מֵה יוֹעִיל הַצֶּדֶק הַזֶּה, כְּשִׁבִיתְכֶם הוּא גִיּוֹנוֹם מִמֶּשׁ, וְאַתֶּם אֵינְכֶם יְכוּלִים לְהַפְסִיק לְרִיב, וְעַל־יְדִי־זֶה אַתֶּם סוֹבְלִים בְּעֶצְמְכֶם סָבֵל גִּיּוֹנוֹם בְּזֵה הָעוֹלָם. וְלָכֵן אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם מְאֹד מְאֹד, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, "תפסיקו לריב" תִּכְףּ־וּמִיד, וְאִז תִּרְאוּ אֵיךְ שֶׁכָּל בֵּיתְכֶם יִתְהַפֵּף לְבֵית חֵם, בֵּית מְלֵא אֲהָבָה, מְלֵא טוֹב, מְלֵא חֶסֶד, וְהַשְׂכִּינָה תִשָּׂרָה בְּתוֹךְ בֵּיתְכֶם. אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁכָּבֹד וְקִשָּׁה לָכֶם לְהַפְסִיק לְרִיב, כִּי כָּל־כֶּף נִכְנַסְתֶּם בְּהַרְגֵל הָרַע הַזֶּה שֶׁל מַחֲלָקָת וּמְרִיבוֹת, קִנְאוֹת וְשִׁנְאוֹת, עַד שֶׁנִּדְמָה לָכֶם כְּאִלוֹ אֶבֶד מְנוּס וְתִקְוָה מִכֶּם, וּכְאִלוֹ אֵף פֶּעַם כְּבָר לֹא תִצְאוּ מִזֶּה. לָכֵן אֲבַקֵּשׁ אֶתְכֶם, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, עֲמְדוּ לְרַגַע וּתְיָשְׁבוּ אֶת עֶצְמְכֶם, בְּשִׁבִיל מַה בְּאַתֶּם לִזְהָ הָעוֹלָם — לְרִיב וְלַחֲלֹק אֶחָד עַל הַשְּׂנִי, אוֹ לְבִנוֹת בֵּית וְדִירָה לוֹ יִתְבָּרַךְ?! כִּי זוֹ הַתְּכָלִית בְּזֵה הָעוֹלָם — לְבָנוֹת לוֹ יִתְבָּרַךְ דִּירָה בְּתַחְתּוֹנִים, לְהַשְׁרוֹת אֶת שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ בְּזֵה הָעוֹלָם; וְעַל־כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לְהַשְׁלִים בֵּינֵיכֶם, כִּי בְּמִקוֹם הַשְּׁלוֹם שָׁם הַשְׂכִּינָה שְׂרוּיָה, וּכְשֶׁהַשְׂכִּינָה מְצוּיָה, שָׁם כָּל הַבְּרָכוֹת מְצוּיּוֹת; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂזוּכָה שְׂיִהְיֶה שְׁלוֹם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְאִז טוֹב לוֹ כָּל הַיָּמִים.

ח.

השלום בבית מביא ברכה והצלחה בתוך הבית,
ועל ידו נשפעת עליו פרנסה ונחת מהילדים,
ונסתר בסתר צל כנפיו יתברך.

בני ובנותי היקרים! אם תשלימו ביניכם
ו"תפסיקו לריב", אין לתאר ואין לשער את גדל
הברכה וההצלחה שתשפע עליכם, כי לא מצא
הקדוש-ברוך-הוא כלי מחזיק ברכה אלא השלום
(עקצין ג, יב); ותכף-ומיד שעושין שלום בבית, נשפע
עליו אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו, כי
שמו יתברך שלום (שבת י:), ועל-כן גדול השלום,
שלא פתח הקדוש-ברוך-הוא אלא בשלום, וכך
הברכות והטובות והנחמות שהקדוש-ברוך-הוא
מביאן על ישראל חותמין בשלום (ויקרא ובה ט, ט);
ולכן ראו, בני ובנותי היקרים, תכף-ומיד להשלים
ביניכם, ואף שאני יודע שזה כל-כף קשה לכם, אבל
אם תעשו שלום ביניכם אז תאריכו ימים, כי אצלו
יתברך מאד מאד חשוב שלום ולהפסיק לריב.
וחכמינו הקדושים אמרו (מדרש תנחומא, פרשת תרו):
מה אבני מזבח שלא רואות ולא שומעות ולא
מדברות, על שמטילות שלום אמרה תורה: "לא

תַּפְסִיקוֹ לְרִיב

רפט

תְּנִיף עֲלֵיהֶם בְּרוּזֵל", הַמְטִיל שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ
וּבֵין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שִׁיאָרִיכוּ יָמָיו
וּשְׁנוֹתָיו; וְעַל-כֵּן בְּזֶה שְׁאַתֶּם תִּשְׁלִימוּ בֵּינֵיכֶם
וְתַפְסִיקוּ כְּבָר לְרִיב, וְלֹא תִסְתַּכְּלוּ עַל הָרַע שֶׁבֵּינֵיכֶם,
אֲזוּ תִאָּרִיכוּ יָמִים וְשָׁנִים, וְהַבְּרָכָה תִּהְיֶה מְצוּיָה בְּתוֹךְ
בֵּיתְכֶם, וְתִרְגְּשׁוּ חַיִּים מְתָקִים, עֲרָבִים וְנַעֲמִים
בְּחַיֵּיכֶם, כִּי עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקָת וְהַמְרִיבוֹת עוֹקֵר אֶת
עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, כִּי אֵין עוֹד דְּבָר שֶׁעוֹקֵר
אֶת הָאָדָם מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כִּמוֹ הַמַּחְלָקָת וְהַמְרִיבוֹת
בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְכִמוֹ-כֵן אֵין עוֹד דְּבָר שֶׁמוֹנֵעַ אֶת
הַהֲצִלָּחָה וְהַנַּחֲתָה מִהָאָדָם כִּמוֹ הַמַּחְלָקָת וְהַמְרִיבוֹת
בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ; וְעַל-כֵּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, אַחַת
וְלִתְמִיד לְהַפְסִיק כְּבָר לְרִיב, וְתִדּוּנוּ אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי
לְכַף זְכוּת, וְאֲזוּ תִרְאוּ אִיךָ שֶׁהַכֹּל יִסְתַּדֵּר בֵּינֵיכֶם.
וְחַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (פְּלָה רַבְתִּי, פָּרָק ב'): כָּל
הַמְּשִׁים שְׁלוֹם בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ; מַעֲלָה עָלָיו הַפְּתוּב כְּאֵלוֹ
מְשִׁים שְׁלוֹם בְּיִשְׂרָאֵל כָּכֵל אֶחָד וְאֶחָד, לְפִי שֶׁכָּל
אֶחָד וְאֶחָד מְלַךְ בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ, וְכֵךְ צָרִיךְ לְהִיּוֹת
בֵּיתְכֶם, שֶׁהַבַּעַל יִהְיֶה מְלַךְ וְאִשְׁתּוֹ תִּהְיֶה מְלָכָה, וְאֲזוּ
כְּשֵׁי שֶׁמְלַךְ וּמְלָכָה, אֲזִי יֵשׁ מִמְּשָׁלָה, וְכְשֵׁי שֶׁ
מִמְּשָׁלָה יֵשׁ שֶׁפַּע בְּרָכָה וְהַצִּלָּחָה. וְלָכֵן רְאוּ, בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לְהִתְיַשֵּׁב אַחַת וְלִתְמִיד, שֶׁמִּסְפִּיק

כָּבֵר הַמְרִיבוֹת שֵׁשׁ בֵּינֵינוּ, שְׂאִינָן מְבִיאוֹת לְשׁוֹם דְּבָר רַק אֶל כְּלִיזֹן, שְׂמֻכְלוֹת אֶת הַכַּחוֹת וְהַעֲצָבִים עַל דְּבָרִים שֶׁל מַה בְּכֶף וְעַל דְּבָרִים שֶׁל הַכֵּל, וּמְבָלִים אֶת הַיָּמִים וְהַשָּׁעוֹת הַטּוֹבוֹת שְׂיֻכּוֹלִים לְקַנּוֹת בָּהֶם טוֹב אִמְתִּי וְנִצְחִי, וּמְבָלִים וּמְכָלִים אֶת הַנֶּחֱמַת שֶׁהִיוּ יְכוּלִים לְקַבֵּל מִהַיְלָדִים, כִּי עַל-יָדֵי מַחְלָקַת וּמְרִיבוֹת בְּבֵית הַיְלָדִים מִתְפָּרָאִים יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְיוֹצְאִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, לְתַרְבוֹת רָעָה, לוֹקְחִים סָמִים וְהוֹלְכִים לְמַקּוֹמוֹת הַמְטַנְפִים וְהַמְזוּהָמִים, כִּי מִהֵיכָן יִלְמְדוּ דְגָמָא אַחֲרֵת?! כִּי זֶה הֵם רוֹאִים בְּבֵיתָם, תְּמִיד מְרִיבוֹת וּמַחְלָקַת, עַד שֶׁנֶּהְרַס הַבַּיִת לְגַמְרִי. וְעַל-פֶּן רְאוּ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, לְהַפְסִיק כָּבֵר לְרִיב בֵּינֵיכֶם, וְתַתְּחִילוּ לַחֲיּוֹת בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה וּבְהַכְנָה הַדָּדִית, וְתַכְבְּדוּ אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי, וְאֵז תִּרְאוּ אִיךָ שֶׁתְּבֹאֲנָה לְתוֹךְ בֵּיתְכֶם הַבְּרָכָה וְהַהֲצִלָּה, וְיִשְׁפַע עֲלֵיכֶם שְׁפַע בְּפִרְנֶסָה; כִּי כִשְׁשׁ לְאָדָם שָׁלוֹם-בֵּית וְהוּא מִיֵּשֵׁב בְּדַעְתּוֹ, אֵז יוֹדֵעַ לְתֵן לַעֲצָמוֹ עֲצָה אִיךָ לְצֵאת מִהַסְבֵּף שְׁנִסְתַּבֵּף, כִּי כָל אָדָם נִקְלַע לְמַצְבִּים כְּאֵלוֹ שְׁנִסְתַּבֵּף בְּכִסְפִים, אֲבָל כִּשְׁשׁ לְאָדָם דַּעַת, הוּא יוֹדֵעַ אִיךָ לְצֵאת מִן הַסְבֵּף הַזֶּה שְׁנִסְתַּבֵּף, לֹא-כֵן כִּשְׂמַתְחִיל לְהַשְׁלִיךְ אֶת הָאֲשָׁמָה עַל אִשְׁתּוֹ, אוֹ הָאִשָּׁה זוֹרְקַת אֶת הָאֲשָׁמָה עַל בַּעְלָהּ, כֶּף

מתחילים לריב, ואז מאבדים את הדעת והשכל, וכבר אין יודעים איך לצאת מהסבך, ולא זו בלבד, אלא מסתבכים בסבוכים יותר גדולים; ועל-כן ראו, בני ובנותי הנקרים, להפסיק לריב, ותמשיכו על עצמכם שלום שהוא שמו של הקדוש-ברוך-הוא, שמחבר עליונים ותחתונים; כי באמת אין שום מציאות בלעדיו ותברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, ועל-כן מה ולמה לכם לזרק אחד על השני את האשמה, עליכם לברח אליו ותברך, ותקבלו עליכם לשוב בתשובה אמתית ולקיים את רצונו ותברך ולשמר שבת-קדש, ואז השבת תשמר עליכם; כי כל הברכות באות לאדם בשביל ובזכות השבת, והשבת היא שלום, ועל-כן אמרו חכמינו הקדושים, שהדלקת הנרות של שבת-קדש היא בשביל שלום ביתו, ונר ביתו עדיף מכל הנרות משום שלום ביתו (שבת כג:); ועל-כן תקבלו על עצמכם לא לריב ובפרט בשבת-קדש, ותשתדלו מאד מאד לקיים את מצוותיו ותברך, ואז תראו איך שתצאו מכל צרותיכם, ותזכו להמשיך על עצמכם כל מיני ברכות וישועות בזכות השלום והאהבה וההכנה ההדדית שיש ביניכם, והחזרה בתשובה שתחזרו שניכם בתשובה שלמה, ותקיימו את כל

מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאִז תִּתְבָּרְכוּ בְּבָרְכוֹת עַד אֵין סוּף,
 וַיִּשְׁפַּע עֲלֵיכֶם שְׁפַע רַב וְהִצְלַחַה גְּדוֹלָה, עַד שֶׁתִּזְכּוּ
 לְהִתְעַנֵּג בְּנֵעָם זֵיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרֵךְ; אֲשֶׁרִי מִי
 שֶׁמִּכְנִיס דְּבוּרִים אֵלָיו בְּתוֹךְ לְבוֹ, וּמְקַיֵּם בְּתַמִּימוּת
 וּבִפְשִׁיטוּת, שְׂאֵז יַעֲבֹר אֶת זֶה הָעוֹלָם בְּשָׁלוֹם
 וּבְאַהֲבָה, בְּאַחְוָה וּבְרַעוּת, וַיִּטַּע טַעַם עוֹלָם הַבָּא
 בְּעוֹלָם הַזֶּה; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי לוֹ בְּבָא!

תם וּנְשָׁלֵם, שְׂבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון